

Categoria D

EL SEU DOLOR ETS TU

Et despertes amb la respiració agitada i la mirada tèrbola. Et notes el batec del cor a les temples. Corrugues el front, perlejat d'una suor àcida que t'enceta la pell. Amb el tors nu, t'aixeques del llit i et poses una samarreta. És ampla i et queda força folgada. El teu pare sempre et diu que no li agrada que vesteixis amb aquest tipus de roba, però la teva mare sempre el fa callar. Et mires al mirall. Sospires. Et poses una dessuadora grisa. Llances una llambregada displicent a la guitarra elèctrica que et van regalar quan vas fer setze anys i que ara reposa en un suport en un racó de l'habitació, abandonada. Fa molts mesos que no la toques. Penses que res del que puguis compondre agradarà mai a ningú. Et prepares la motxilla per anar a l'institut i agafes l'*skate*. Al teu pare tampoc li agrada que vagis per la vida amb una taula de *skate*, però tots els teus amics en tenen una. I les tardes d'*skatepark* són per a tu un alliberament, una glopada d'aire després d'hores insondables sota l'aigua. No treus gaires bones notes. T'ho recriminen sovint. Especialment el teu germà, que no para de venir a casa amb excel·lents. I tu?, et diu el pare amb una mirada severa. I el teu germà et mira desafiadorament. És clar que no treus bones notes, si no fas res. Això t'ho diu sovint el teu pare. Et passes el dia amunt i avall amb aquest maleït *skate*. No et veig mai estudiant. I les paraules se't claven una a una a la pell de l'esquena. I la mare, des de la cuina, intenta calmar els ànims: ja s'hi esforçarà més aquest trimestre. Oi que sí, Àlex? I et llança una mirada tendra i càndida que et reconforta una mica entre tanta opressió. Ja pot posar-s'hi seriosament. Aquest

trimestre passat n'ha suspès vuit. És el teu pare qui diu això, que torna a llençar-te la seva metralla de retrets. El mires amb indiferència i segueixes fent glops al cafè amb llet. Els rajos de sol penetren la vidriera, límpids, clars, i van a morir a la teva mirada clara, però cansada de veure cada dia el mateix. Àlex, has agafat l'entrepà? Que sí, mama, que sí. I ella sospira i torna a la cuina, esgotada. El teu pare et mira amb un deix de ressentiment. El teu germà recita les darreres qualificacions que ha obtingut a l'escola i parla de no saps quin premi que ha guanyat. Mentre parla, et va mirant, procurant que el sentis, amb un somriure murri que t'irrita. Quan acaba el repàs oral dels seus assoliments, te'l mires amb menyspreu: ets un imbècil, li etzibes. I ell mira la teva mare, i ella et mira a tu amb una mirada iracunda que t'empeny a marxar cap a l'institut. Tanques la porta d'una revolada. Pel camí, et trobes el teu amic, el Max. Què dius, nen?, el saludes sense fer-li massa cas. I ell et passa un braç pel darrere. També duu el seu *skate*. Et passa res?, et diu. No, tranquil. Casa meva, que és com un cau de serps. I ell et diu que els seus pares passen d'ell, que això encara és pitjor. I penses que potser sí, però alhora desitges que, per un dia, et deixés tothom en pau. Com és que vas a l'insti amb *skate*?, et demana el Max. M'han castigat sense moto, li confesses. Què has fet ja, Àlex? Doncs suspendre-ho gairebé tot. Només he aprovat educació física. Ell riu. Hòstia, que bèstia! No riguis, collons, el renyes. Estar sense moto és una merda. I ell et mira, ofès: almenys tens moto. Aquell victimisme t'aclapara: tinc moto i no me la deixen fer servir. Gairebé seria millor no tenir-ne. I acceleres el pas per deixar el Max enrere, però ell t'atrapa amb l'*skate*. Estàs irritable, avui, eh. I calles, i segueixes avançant fins que arribes a l'institut. Entreu a la primera classe del dia. Llengua catalana. T'asseus i desconnectes. No sents res del que el professor explica. L'únic que fas, hora rere

hora, és observar l'Anna. La trobes atractiva, encantadora. Té una mirada transparent, que asserena, que apaivaga, que calma. La seva veu és melódica, amb una cadència delicada que extasia. I et passaries hores mirant-la. Gairebé mai heu parlat. No t'hi atreueixes. I dubtes que ella s'acostés mai a tu. Segurament, ja sospita que t'agrada, i això li deu causar un intens rebuig. I és que de vegades sents que tothom et rebutja, que no encaixes, que tot t'és aliè, llunyà, remot. Que les persones que et fan cas no valen la pena, i que, en canvi, les persones que més t'importen són infinitament lluny de tu. I aquest pensament et fa mal, però el duus sempre arran d'ànima, creixent-te a dintre, com una rosa plena d'espines. Et passes la resta de la classe mirant l'Anna. A l'hora del pati, jugues a futbol amb els nois, menges l'entrepà d'una revolada i tornes a classe. La resta del dia passa amb placidesa, sense sobresalts. No tens ganes d'anar a casa, així que quan sona el timbre que marca la fi de les classes, et poses la caputxa de la dessuadora i marxes acceleradament, perquè ningú t'entretengui. T'asseus en un banc del parc i t'encens un cigarret. L'agafes amb l'índex i el polze, i fas pipades intenses, profundes, fins a sentir el fum omplint-te els pulmons. Penses en el teu germà. Sempre t'ha menystingut. Ha vist que no eres com la resta. Que amagaves alguna cosa. I ni tu tan sols saps si amagues res. Sempre t'has sentit diferent: alguna cosa a dintre teu fa sons discordants, però no saps ben bé què és; en canvi, el teu germà, amb la seva infinita lucidesa, sembla haver-ho detectat i viu per fer-t'ho notar, per fer-t'ho tot més difícil. No saps què et passa, però a dins t'hi va creixent una nosa que et molesta, que t'inquieta, que se't remou a les entranyes. Et passes la resta de la tarda vagarejant pels carreres, amb la caputxa posada i la motxilla penjada d'una nansa a l'esquena. A la mà dreta hi duus l'*skate*. Hi ha gent que et mira quan se't

creua i això et posa els nervis de punta, però has après a ignorar-los. Penses en l'Anna i tot l'odi se't fa tendresa. A les vuit de la tarda, quan el crepuscle devora els últims raigs del dia, i el vespre, senyorial, va imposant-se, arribes a casa. La teva mare ja t'esperava. Es pot saber on eres, Àlex? El cor se t'accelera de frustració. Deixa'm en pau, etzibes. I ella entoma aquestes paraules com una bufetada. Sovint, tens la sensació que la teva mare és la persona que més t'estima i, en canvi, és la que més maltractes. L'aversion del teu entorn la canalitza cap a ella en forma de frustració. I ella ha après a viure amb el pes de la teva culpa, i viu arrossegant-la mentre tu t'ho mires amb impavidesa. De vegades, et fa pena. A qui realment odies és el teu pare. I el teu germà. Però la teva mare només viu per a tots vosaltres. I de sobte t'inunda una profunda tristesa, una tristesa que gairebé s'aproxima a la compassió. Et tanques al lavabo amb un cop de porta. La teva mare truca: Àlex, estàs bé? I desitges que t'ignori, i penses deixa'm, deixa'm, per què ets així amb mi, si jo et tracto tan malament? Deixa'm. Però no dius res. Només la sents a l'altra banda de la porta dient el teu nom, preocupada. Amb les mans, et recolzes a la pica del lavabo. Et mires al mirall. Per uns instants, no t'hi reconeixes. Qui sóc? No saps per què, però tens la sensació que tot el que t'envolta existeix per esclafar-te. Plores. No suportaries que algú et veiés els ulls plens de llàgrimes. Dirien que ets dèbil. I potser ho ets. La impotència t'escanya l'ànima. Penses en la mirada de rebuig del teu pare, en el somriure desafiador del teu germà, en les paraules depriments dels teus professors, que creuen que ja no hi ha res a fer amb tu. Penses en les notes. Penses els dies que vindran. En el futur. Cada pensament et colpeja, i plores, i cridaries, però la teva mare segueix picant a la porta. Àlex, Àlex, Àlex. Estàs bé? I t'arrauleixes sobre la pica, plorant desconsoladament. Et treus la caputxa.

T'agenolles sobre les rajoles del lavabo. Sents una fiblada de desesperació, com una descàrrega elèctrica que no et deixa respirar. Àlex, Àlex, Àlex. No se'n cansa. Veus que no se'n cansa. Segueix allà, incondicional, fidel. Fins i tot després de maltractar-la dia a dia. I decideixes deixar-te ajudar, obrir-te com una flor que s'entrega a la primavera. Lentament i amb moviments cauts, treus el pestell. La porta s'obre lentament. Segueixes a terra, de genolls, amb les mans a la cara, amarades del salobre de les llàgrimes. La teva mare entra. Se't posa al darrere. T'agafa per les aixelles i et fa alçar. T'agafa les mans i te les aparta de la cara. T'abraça per darrere. Àlex... murmura. Sóc aquí... Com quan tenies només set anys i et pelaves els genolls jugant a futbol i ploraves, et xiuxiueja el nom a cau d'orella, i sembla que revifes. Evoques la infantesa, les tardes de capvespre jugant amb els amics o tornant a casa de la mà de la mare. Quan eres feliç. Quan vivies. Àlex... Àlex..., va murmurant. T'acaricia els cabells i t'eixuga les llàgrimes. T'amares de valor i, per fi, ho dius. Ho sento, mama. Ho sento. I esclataries a plorar de nou, però ella ho impedeix: t'estimo molt, Àlex. I alces el cap. La mires a través del mirall. És darrere teu, amb els ulls closos. El seu cap descansa sobre la teva espatlla. Mama... Ho sento. I ella, finalment, et mira. I amb una mirada plena de tendresa i sinceritat, et diu unes paraules que et colpeixen, que et donen força, que quedaran surant en l'aire i les respiraràs fins que te les creguis:

“Ets preciosa, Alexandra. Ets preciosa”.

Xavier Mas-Craviotto